

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CEAUȘESCU, MIHAELA M.

Viața mea printre artiști : confesiunile unui spectator fidel / Mihaela
M. Ceașescu, - București : Evenimentul și Capital, 2026
ISBN 978-630-6572-39-7

821.135.1

791

MIHAELA M. CEAUȘESCU

VIAȚA MEA PRINTRE ARTIȘTI

CONFESIUNILE UNUI
SPECTATOR FIDEL

Desen copertă: Horațiu Mălăele
Fotografii: Agerpres, arhivă personală
Tehnoredactor: Robert Grigore

 Editura
Evenimentul
și Capital
București, 2026

Întâlnirea cu Petre Moraru mi-a schimbat viața. Acum trebuie spus că nu a fost o simplă întâlnire întâmplătoare, ci un „aranjament matrimonial” complex, pus la cale de prietena mea (și a lui), Camelia Grecu. Obiectivul nu era nicidecum căsătoria, ținând cont cât de lung și anevoios a fost divorțul de primul soț, Adrian Păunescu (nicio legătură cu poetul), care la momentul întâlnirii cu Petrică, nici nu se finalizase pe deplin, eu jurasem că nu mă mai mărit vreodată. Nu a fost singurul jurământ pe care l-am încălcat în viață!

Deci Cami s-a gândit să ne facă cunoștință, întrucât amândoi eram singuri, deși căsătoriți, eu în divorț, iar Petre în așteptarea vizei de emigrare pentru reîntregirea familiei, deoarece soția lui de la acea vreme, actrița Doina Făgădaru tocmai emigrase în Spania. Aici părerile sunt împărțite – unii, adică Petrică cu gura lui, susțineau că gestul Doinei l-a luat pe nepregătite, iar alții, printre care Monica Ghiuță, bună prietenă cu Doina, Sorin Medeleni și chiar Bebe Ierulescu, sculptorul, prietenul lor de familie și ulterior un foarte bun prieten de-al meu, spuneau că fusese totul aranjat dinainte și, mai mult, ideea i-a aparținut lui Petre. Adevărul îl știu doar ei, mie mi-a fost mai comod, când am început să-l plac tot mai mult pe Petrică, să cred în varianta lui. Era mai liniștitor pentru conștiința mea oarecum alarmată, vai, ce fac, dacă stric o căsătorie... bla, bla. La un moment dat l-am cunoscut și pe Mircea Moraru, fratele lui Petrică, care îmi tot zicea că nu stric nimic, că ei erau de mult despărțiți în fapt, adică fiecare cu... treaba lui și câte și mai câte. Eu l-am crezut cumva, deși avea el, Mircea, ceva alunecos. Mai târziu chiar el mi-a mărturisit că totul fusese o abureală, fiindcă el se temea de repercusiunile directe asupra lui ale emigrării fratelui, fiind director de bancă la Cluj și nu era preocupat de fericirea noastră, nici a lui Petre, cu atât mai puțin a mea. După căsătoria mea cu Petrică, s-a purtat destul de frumos, având și el mici privilegii de pe

urma faptului că devenise cumnat cu Mihaela Ceaușescu, dar imediat ce s-a produs „căderea” (în 89) și-a dat arama pe față și a contribuit enorm la ruperea relațiilor dintre mine și Petrică. D-zeu să-l odihnească, a plecat prematur, dar nu a fost un om bun. S-a purtat groaznic cu fosta lui soție, Zina, practic a lăsat-o pe drumuri după ani de căsnicie, l-a păcălit pe frati-su (Petre Moraru), promițându-i marea cu sarea și punându-l să semneze la notariat actele de renunțare la moștenire după decesul lui Maie, mama lor. Acum mie puțin îmi pasă de moștenirea lor, dar există și Iulia, fiica mea și a lui Petre, care avea și ea niște drepturi. Mai ales că Maie o adora. Nici nu știu dacă a apucat să o cunoască pe cea de a doua ei nepoată, Maria, provenită din scurta căsătorie a lui Mircea cu o colegă de la Bancă. Scurtă, nescurtă, lor le-a rămas toată truda lui Maie (tatăl lui Petrică murise cu mult timp înainte) și lucrurile cumpărate de ea din pensie și alte venituri, adunate pentru Iulia, pe care mi le tot arăta cu fiecare prilej. Iulia are de toate, de la mine, de la taică-su, dar parcă tot mi se pare nedrept. Multe greșeli a mai făcut și Petrică la viața lui, din prea multă bunătate, care uneori e soră cu prostia, din nepricepere sau prea multă încredere în oameni. Dar acum nu vreau să vorbesc despre neînțelegerile dintre noi și dezamăgirile reciproce, dimpotrivă. Vreau să evidențiez cum mi-a schimbat el mie viața în bine.

Încă de la începutul relației noastre, care a fost furtunoasă și plină de emoție de ambele părți, m-a ajutat enorm să mă descopăr – ca om și ca femeie. El nu a fost iubirea vieții mele, asta va veni ulterior, dar pe atunci eu încă nu știam acest lucru. Pot spune însă, cu siguranță, că Petre Moraru a fost un reper care mi-a adunat gândul, șlefuit gesturile și educat atitudinea.

Eu veneam cu multe traume și complexe din căsătoria anterioară, care a fost plină de insulte, interdicții de tot felul și o agresivitate greu de explicat din partea unui

om cu multă carte. Țasta cu multă carte este chiar primul meu soț, care a început nu mai puțin de trei facultăți, terminând cu brio două, ba la un moment dat, aflând de pe la prietenii comuni că eu sunt înscrisă la doctorat, a dat și el examen și... l-a luat. Nu am auzit, ce-i drept, să fi devenit și doctor, dar nu este exclus. El este dovada vie că multă carte nu înseamnă și o spiritualitate senină, încărcată cu emoții pozitive, ci, uneori, chiar reversul medaliei. Era atâta ură și invidie în el, împotriva familiei, colegilor, cunoștințelor (că prieteni nu aveam pe atunci), împotriva tuturor, pe care îi socotea niște parveniți și proști, încât m-am întrebat întotdeauna ce prețuia el cu adevărat? În afara comunismului și a funcțiilor înalte, de care nu prea a avut totuși parte. Nici cu propriii lui copii, fetele mele și un fiu minunat din cea de a doua căsătorie, eșuată din aceleași motive ca și prima, nu a reușit să clădească o relație măcar normală. L-au părăsit toți, rând pe rând, imediat ce i-au cunoscut adevărata față. Viața alături de el a fost un nesecat izvor de durere și frustrare. La un moment dat, de teama furiei lui necontrolate, mă dezobișnuisem nu doar să vorbesc, dar chiar și să gândesc. Și se pune întrebarea, pe care mi-a pus-o și mama – de ce am făcut cu el doi copii?

Răspunsul s-ar putea să vă dezamăgească – din egoism. Din dorința de a rezista. Încercând să ofer un scop acelei vieți lipsite de lumină. Și a funcționat. Fetele mele, Andruța și Catinca, născute din ne iubire, au fost bucuria acelor zile sălcii și reazemul meu cel mai solid, chiar și atunci când căsătoria mea devenise un loc al golului și al disperării. Ele au fost sensul pentru care am continuat să respir, să sper și să rămân întreagă la minte. Au fost de mici frumoase și inteligente (Andreea chiar peste poate, devenind în timp o femeie de succes) și m-au salvat fără să știe sau să ceară ceva în schimb. Lor le datorez puterea de a fi rezistat, de a fi mers înainte, sfidând o lume și mai ales propria mea familie. Ele m-au ținut întreagă atunci când eu mă rupeam în

bucăți, m-au iubit când nu mai știam să mă iubesc singură. Mulțumesc fetelor – pentru tot ce am devenit!

Petrică a știut să aștepte, să încurajeze, să mângâie – cu vorba, cu gestul... Îmi lăsa bilețele la cutia de scrisori. Nu erau declarații înflăcărâte, astea vor veni mai târziu, erau simple cuvinte, frumos așternute pe un bilet de teatru sau chiar de autobuz – *m-am gândit la tine – îți doresc o zi plină de culoare – mi-e dor de zâmbetul tău...* Acum astea sunt gata compuse și se expediază pe whats direct cu un moțoflender din acela zâmbitor (emoticon?).

Apropo de asta, mi-am amintit brusc despre prima scrisoare de amor a nepoatei mele. Era cam prin clasa a V-a, dar deja frumușică și dezghețată. Mi-a arătat prima ei scrisoare de dragoste, de la un coleg de clasă. M-am emoționat toată. Dar pe hârtiuța smulsă din caietul de mate erau doar trei pătrățele, căsuțe, una sub alta, pe care era scris cu o carioca:

- *mă iubești*
- *mă iubești puțin*
- *nu mă iubești deloc*

Ce trist. Și am întrebat-o cu un glas pierdut – *Tu ce ai încercuit? – Mă iubești puțin, că e fiul dirigintei.* Și mai trist. Acum este studentă la Drept (Univ. București) și iubește cu adevărat. Nici nu cred că își mai aduce aminte, dar eu nu pot să uit. Am vrut să o duc în birou și să-i arăt cutia de pe șifonier, unde sunt toate scrisorile mele, din toate timpurile... dar era prea mică. O să i le las moștenire, fiind singura nepoată, restul sunt toți băieți.

Chiar pe la începutul poveștii mele cu Petrică ne-a arestat miliția. Ei, nu chiar de tot, doar puțin. Eram în parcul Icoanei, pe bancă era un patefon, de unde se auzea Cristian Vasile cu o melodie duioasă și noi dansam. La 11 noaptea. Acum și milițianul ce era să creadă? Ne-a legitimat cu o voce dură, care s-a muiat brusc când a văzut numele meu

în buletin – Ceașescu. Și atunci, ca și acum, numele de Ceașescu nu lăsa pe nimeni indiferent. Măcar o înjurătură în gând și tot e ceva. Cu milițianul ne-am și împrietenit, că mult i-a mai plăcut lui chestia cu dansul în parc.

Petrică nu mi-a făcut cunoștință chiar de la început nici cu prietenii lui, nici cu colegii de teatru, care în mare parte erau aceiași oameni. Cumva m-a protejat pe mine, că, fie vorba între noi, o aventură cu nepoata lui Ceașescu nu putea decât să-i sporească renumele și palmaresul. Sigur, și să-i aducă o groază de neplăceri. Ne vedeam doar cu prietenii mei, dar și asta rar.

Când m-a scos în lume, eram deja oficial împreună, trecusem de mânia familiei și de furcile securității. Mama mi-a mărturisit mult mai târziu că tata a fost cel care le-a spus tuturor, inclusiv celor din familie, să mă lase în pace, că am trecut deja prin prea multe și se teme pentru sănătatea mea. Cred că se referea la cea mintală.

Îmi aduc aminte că urma să mergem la o petrecere unde majoritatea erau artiști plastici. Ea, gazda, o persoană remarcabilă, talentată și cu un umor special, din care am cules strop cu strop, Dana Marinescu, mi-a fost în multe privințe exemplu, un fel de Pigmalion al meu. Totul m-a uimit la ea, în primul rând casa – plină de obiecte frumoase și de culoare, hainele – în cea mai mare parte create de ea, dar speciale, încât mi-am dorit imediat să port ceva făcut de ea și mai am și azi o rochie cu care am uimit lumea. Adică familia mea, când am apărut la nu mai știu ce eveniment simandicos (la noi toate erau așa) într-o creație Dana Marinescu, ceva în genul – din față călugăriță, din spate matroană de bordel. Mai exact – în față era închisă până în gât cu un guler cu paiete, lungă, dreaptă, iar în spate cu un decolteu adânc până aproape de chioloși. Contrastul și culorile în degrade o făceau de excepție. Așa am crezut eu, că ai mei m-au poftit puțin pe afară. Rochia nu îmi mai vine – de, au trecut anii, dar o păstrez undeva prin pod,

alături de hainele mamei, de care nu pot nicicum să mă despart.

O altă amintire din acea perioadă de început a relației mele cu Petre, care ca toate începuturile a fost minunată, vorba prietenei mele, Cami – *dacă s-ar putea, aș trăi numai din începuturi*, este legată tot de partea vestimentară.

Eu mult timp m-am îmbrăcat trist, nu prost, că erau lucruri de calitate, dar neinspirate. În copilărie mama mă purta cu fustiță plisată și mânui albe și cu o pălărie roșie cu buline albe, gen gărgăriță. Așa mă ducea la joacă în parc, spunându-mi de fiecare dată – *du-te și te joacă, dar să nu te murdărești*. Joaca mea se rezuma la plimbat în jurul băncii unde stătea ea. Sigur, mai târziu lucrurile s-au mai schimbat. Chiar dacă mama insista să fiu îmbrăcată elegant, adică ciorapi albi trei sferturi și bluzițe cu jabou, când plecam să mă văd cu colegii aveam haine de schimb la Mariana – fina, ori Dana Eftimie – blugi și tricou, toate primite cadou de la Nini Miculescu, un fel de rudă după iapa popii, dar el și ai lui susțineau că, fiind și ei din Scornicești, suntem neamuri sigur.

În prima căsătorie lucrurile nu au fost prea diferite. De obicei mă duceam la magazinul „Sora” de la Gara de Nord, numai însoțită de soacra mea, și cumpăram tot ce credea ea de cuviință. Olimpia Păunescu, prima mea soacră, nu era un om rău, dar își păstrase gusturile și obiceiurile din Tâmba, sat de prin Mehedinți, de unde le era neamul. Cele mai multe haine proveneau totuși de la mama, care era deja la Viena, dar și ea le cumpăra trainice și de calitate. Eu i-am spus de multe ori să cumpere numai ce **nu-i** place, ce i se pare groaznic, că fix alea s-ar putea să mi se potrivească, doar că ea nu a înțeles aluzia și a luat-o ca pe o glumă proastă.

Doamne, ce îmi place mie să mă tot abat de la subiect, dar așa vine de se leagă amintirile astea. Deci, mergeam noi pentru „prima dată în premieră” (vorba unui fost ministru de interne) la un bairam printre artiști. Nu erau chiar

monștri sacri. Pe aceia i-am cunoscut ceva mai târziu, și totuși. Eu mi-am luat rochia mea de gală (Dana Marinescu încă nu îmi făcuse celebra rochie), simplă, neagră, dintr-un material de calitate. Mi-o trimisese mama din Austria. Nu-mi venea rău, mai ales că pe atunci aveam doar 53 de kg, dar era boring, cum ar zice nepoții mei. Când a venit Petre, s-a uitat lung, a zis că este drăguță și s-a apropiat de mine. Până să realizez eu ce face, mi-a spintecat-o pe partea stângă până sus de tot. Eram stupefiată. *Și tu Brutus*, mi-a trecut prin cap. Mi-a pus la gât nu știu ce gablonț bolovănos în locul ghindei mele din aur și am plecat. Nu pot să vă povestesc ce succes am avut cu ținuta! Asta a fost începutul. Au urmat fuste cât palma, șorturi din catifea cu cizme peste genunchi, rochii în colțuri și bentițe pe frunte, gen Ioana Pavelescu.

Încetul cu încetul gheața s-a topit și eu am devenit femeia aparent libertină în limbaj provocator, dar niciodată trivial îmbrăcată, cu haz, cu istețime în gândire și exprimare, uneori agresivă, dar fără să jignesc. Femeia care sunt și astăzi – cu prezență de spirit, cu vorba la ea și multă iubire de oameni.

Acum pot spune cu tărie că mediul artistic în care cu voce sau fără voce m-am învățat atîția ani, mi-a priit enorm și eu m-am simțit în lumea asta nebună și fascinantă a actorilor ca peștele în apă. Eram cumva de acolo.

Pasiunea pentru film și teatru am moștenit-o sigur de la mama, care mă căra cu ea peste tot încă din fragedă copilărie. Nu știu ce am înțeles eu din piesa „Mamouret” de la teatrul Municipal (actualmente Bulandra), prin anul 1959 (știu sigur că am fost cu mama la premieră), dar deși aveam doar 6 ani, mi-o aduc totuși aminte pe marea actriță Lucia Sturdza Bulandra jucând în ea, parcă o văd și acum mișcându-se pe scenă, mai ales că mama îmi tot șoptea – *fine minte Mihaela, este o mare actriță a scenei românești*. Am fost cu mama la multe spectacole, uneori și câte trei pe săptămână. Ba țin minte într-o duminică, cu Mioara Vlad, soția lui Vasile Vlad, fostul Șef de secție de la Relații

externe al C.C. al P.C.R. prin anii 70, despre care cred că am amintit undeva cu mahnire pentru tragicul sfârșit al celor trei membri ai familiei – tatăl, mama și fiul – toți morți din cauza cirozei alcoolice, ne-am dus la teatru și la matineu și seara. Filmele le vizionam și de mai multe ori, în funcție de cât îi plăcuse mamei pelicula. Așa am început să colecționez poze cu diverși actori, doar că aveam gusturi total diferite de ale mamei, motiv de îngrijorare pentru ea. Ei îi plăcea Alain Delon, mie Jean Gabin, ei Piersic – mie Emmerich Schäffer.

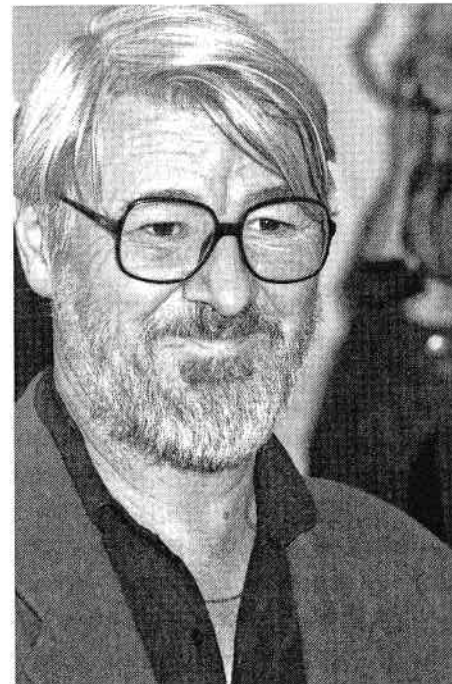
Pasiunea pentru citit – am preluat-o de la tata. Îl vedeam mereu cu câte o carte în mână. Le avea împrăștiate peste tot – în dormitor lângă pat (le tot strângea mama și le punea bine, motiv de mare supărare), pe noptiera de la telefon, prin baie și prin mașină. Nu, evident că nu citea la volan, nici nu prea a condus el cine știe ce (și asta tot de la el am moștenit-o), dar îi plăcea enorm să se ducă în garaj, în mașină și să citească liniștit.

Înainte să descriu prietenia mea cu unii actori din România (și nu numai), mi-aș permite unele observații, care sunt foarte personale și poate nici nu corespund întru totul realității. Actorii sunt altfel când îi vezi din apropiere, când îi cunoști din intimitatea traiului lor cotidian. Uneori sunt chiar mai frumoși, mai spontani, dar își pierd aura aceea de zei. Noi îi percepem mai mult prin prisma personajului, prin farmecul textului rostit cu emfază de pe scenă, suspinăm după privirea lor abisală și mișcarea lentă a mâinilor, într-o unduire de aripă în zbor... Dar uneori privirea devine încețoșată după multe pahare, mâinile tremură nesigur, iar vocea ne spune de neîmpliniri, neputințe... Am văzut actori care erau mult mai scilipitori în viața de zi cu zi, cum a fost Cristi Motriuc, care spunea bancuri într-un mare fel (nu vă mirați, nu toți actorii știu să spună bancuri – uite Petre Moraru până spune poanta, ai uitat începutul) și-l imita pe Ceaușescu, de îmi dădea fiori de fiecare dată, ziceai că este

președintele lângă tine. Dar nu-mi aduc aminte de vreun rol copleșitor, ceva remarcabil, deși l-am văzut în câteva spectacole, dar nu mai știu ce a jucat.

Și avem și situația contrară, mult mai des întâlnită – strălucit pe scenă, fascinant în roluri, dar apatic sau arogant în viață. Printre ei se numără și *Ștefan Iordache* sau *Dan Condurache*, numai că eu i-am iubit enorm pe amândoi și ei s-au purtat cu mine ireproșabil, mai ales după „revoluție”, că înainte de ea, toți se purtau cu binișorul.

Ștefan Iordache

Pe **Ștefan Iordache** l-am tot pândit pentru un autograf încă din liceu, când l-am văzut în „Bună seara, domnule Wilde”, o adaptare muzicală după „Ce înseamnă să fii onest” de Oscar Wilde. Atât de tare mi-a plăcut piesa, că am pus-o și noi în scenă la liceu, dar eu nu cred că am jucat în ea. Au jucat frumoasele clasei – Iana Punea și Mirela Andrei. Nu cred că a avut mama răbdare să stea să-l aștepte pe Iordache (pe atunci nu știam mai nimic despre el, mai ales, cât de mult îi ia să iasă din rol de fiecare dată) și nu am obținut autograful. Când l-am cunoscut eu personal, mulți ani mai târziu, am rămas puțin descumpănită.

Ștefan Iordache și Maia Morgenstern, în piesa de teatru „Ecaterina cea Mare”

Actorul era imens – omul destul de nesociabil, cumva foarte suspicios cu oamenii străini. Iar eu mult timp am rămas pentru el o străină – nevasta unui coleg. Mihaela Ceașescu? – asta mă făcea și mai puțin atractivă în ochii lui. Mi-a mărturisit-o chiar el mai târziu. Dar viața ne-a pus față în față – mergeam cu ei după spectacol la „o bere” (eufemistic vorbind, că erau navete cu bere care se consumau, deși eu urăsc berea și doar trăgeam din țigară), fiind cadru universitar, aveam vacanțe și puteam să-mi însoțesc soțul prin turnee. Acest lucru provoca o mare panică printre colegii lui Petrică, când mergeam eu, nu mișca unul în front, le tăiam avântul admiratoarelor din faza cu autograful. Legat de asta mi-am amintit o întâmplare nostimă.

Eram în turneu cu Petre la Brașov. Într-una din seri, chiar înainte de spectacol, m-am dus în culise să le urez baftă protagoniștilor. Nu mai rețin ce piesă se juca, dar printre cei ce urmau să intre în scenă erau sigur Sorin Medeleni și Mișu Dinvale. Vorbeau aprins despre ceva, dar când m-au văzut au tăcut brusc și cu un aer încurcat. Prinsesem doar ceva despre parizer și chifle, de unde am dedus eu imediat

că și luaseră și ei ceva pentru un sandwich, două, că banii din diurnă se topeau rapid și nici nu era vreo sumă prea consistentă. După spectacol, ei s-au evaporat repede, lucru care m-a cam deranjat, dar Ștefan (Iordache) a propus să mergem la Aro să mâncăm ceva și să bea și ei un păhărel. Zis și făcut, am plecat într-o echipă de zile mari – Petrică și eu mine, Fane, Mitică Popescu și Geo Visu. După ce am servit ceva, Geo a deschis discuția, spre nemulțumirea lui Mitică Popescu, care era în temă și avea sarcina să ne rețină (mai ales pe mine) cât mai mult departe de hotel. Noi toți locuiam la Capitol. Geo ne-a spus râzând, că *băieții* au intrat în vorbă cu *fetele* de la ansamblul de nevătători „Optimiștii”, care se cazaseră cu o seară înainte la hotel (aveau și ei turneu) și plănuiseră în mare secret o seară romantică la Mișu în cameră. Deci pentru asta erau parizerul și restul, m-am luminat eu brusc și imediat mi-a încolțit în minte gândul de a descinde inopinat peste gașca veselă. Petrică a început să mă dojenească – *cu ce drept mergem noi acolo* și chestii din astea, de unde am tras concluzia că și el avea misiunea de a mă ține departe de locul faptei. Dar lui Iordache i-a surăs ideea și am pornit-o în haită, dirijați de Geo, care știa și camera și etajul. Când am ajuns în fața ușii, ne-am oprit o clipă – se auzea o muzică lunguroasă și nicio șoaptă. *Parcă ziceai că sunt nevătătoare*, am zis eu cu sarcasm

Gheorghe Visu și Ștefan Iordache jucând în piesa de teatru „Maestru și Margareta”